

LBRIS

We know
books

Ciprian Mihail TEODORESCU

Călătorie în Germania

București, 2026

Am vorbit apoi cu un controlor mai în vârstă și i-am expus situația. Mi-a spus să stau pe acel loc, atâta timp cât nu se ocupă. Și am avut marele noroc, că a trebuit să-l părăsesc abia la Sibiu. Însă m-am mutat pe un alt loc, care era liber, în același vagon.

De la Budapesta Keleti și până la Curtici am vorbit cu o familie română de emigranți care pleaseră în urmă cu câțiva ani în Ungaria, muncind în această țară. Mi-au spus că acolo este de muncă, dar salariile sunt mici. Ei veneau din când în când să vadă ce mai e cu casa lor. I-am admirat mult pe acești cetățeni modești care doreau să facă naveta în Ungaria, pentru a câștiga cinstit. Din păcate, munca le era plătită prost.

Am ajuns acasă în dimineața de 27 iulie 2025, amețit de atâta drum parcurs cu trenurile.

Am fost luat în primire de aceeași căldură agresivă a Bucureștiului, dar noroc că am avut niște grupuri de turiști nemți, culmea, și am evadat în munții cei mai înalți din România.

Drept încheiere, am să las un citat din marele Johann Wolfgang von Goethe(1749-1832) care mi-a plăcut foarte mult:

„pentru lume s-ar putea să fii o singură persoană, dar pentru o singură persoană s-ar putea să fii lumea întreagă”.

București,

17 februarie 2026

Cuprins

Capitolul I.	Cu trenul de la București la München 5
	Povestea lui Franz Kolschitzky 10
Capitolul II.	Prima zi în Alpii Bavariei. Ascensiunea vârfului Rubihorn..... 27
Capitolul III.	A doua zi în Alpii Bavariei. Valea Trettaktal și Cabana Kemptner 40
	Povestea lui Johannes Tannheimer și hanul său Spielmannsau 45
	Povestea Capelei Maria <i>Am Knie</i> din valea Trettaktal..... 49
	Legenda despre Venedigermannle 57
Capitolul IV.	A treia zi în Alpii Allgau. Cascada Hinanger 59
Capitolul V.	Din nou la München 72
Capitolul VI.	Marienplatz, München. Ce este Oktoberfest ?..... 89
	Ce este Oktoberfest?..... 92
	Partea întunecată a festivalului..... 94
	Tipurile de bere care se consumă la Oktoberfest..... 96
	Costumația tradițională pentru Oktoberfest..... 96
	Ce este Glockenspiel? 108
	Frauenkirche și urma diavolului..... 116

Capitolul VII.	De la München la Freiburg im Breisgau	121
Capitolul VIII.	Munții Pădurea Neagră. Cascada Todnau. Podul suspendat Blackforest Line	129
Capitolul IX.	Am intrat în Franța!	146
Capitolul X.	Solitudinea văgăunii. Campingul de la Haspelschiedt, Franța. Capela Sfântului Wendelin și arborii remarcabili din Haspelschiedt.....	159
Capitolul XI.	Citadela Bitche. Linia Maginot	176
Capitolul XII.	Stâncile Polizorului	190
Capitolul XIII.	Stâncile Altschlossfelsen. Revenind în Germania, la Pirmasens	197
Capitolul XIV.	Pe drum, de la Pirmasens la Köln	222
Capitolul XV.	Prima zi în Köln	231
Capitolul XVI.	A doua zi în Köln	259
Capitolul XVII.	De la Köln la München, cu trenul. Vizitez Münchenul din nou	280
Capitolul XVIII.	Ultima zi a călătoriei: de la München la București, puțin peste 24 de ore de mers cu trenul	303

Ciprian Mihail Teodorescu s-a născut la București, la 18 noiembrie 1971.

De la 14 ani a început să călătorească prin țară cu diverse „expediții pionierești” având ca tematică principală căutarea de folclor și de tradiții arhaice dar și de fotografiere de porturi populare românești.

La îndemnul tatălui său a notat sub forma unor jurnale tot ceea ce a observat în aceste „expediții” de explorare.

Înzestrat cu arta de a călători, autorul și-a creat propriile expediții prin lume iar în 1995 devine primul român care urcă al patrulea vârf din Asia Mică, pe nume Kașkar (3937 metri altitudine).

În 1997 scrie primul articol de călătorie despre Munții Pontici și Kașkar în revista „Munții Carpați”.

În anii 1998, 1999 și 2000 urmează și alte scurte articole pe teme montane, scrise în aceeași revistă.

În anul 2006 participă la o expediție internațională în Munții Tian-Shan, Kârgâstan, Asia Centrală.

În anul 2012 încearcă ascensiunea vârfului Tednului, Georgia, în Masivul Caucaz, însă expediția nu este o reușită alpină.

Începând cu anul 2021, face o echipă foarte bună cu grecoaica Stella, cu care reușește două expediții pe Camino de Santiago (2021 și 2023), explorarea Mongoliei în anul 2022, a Federației Ruse în 2024 și a Germaniei în 2025.

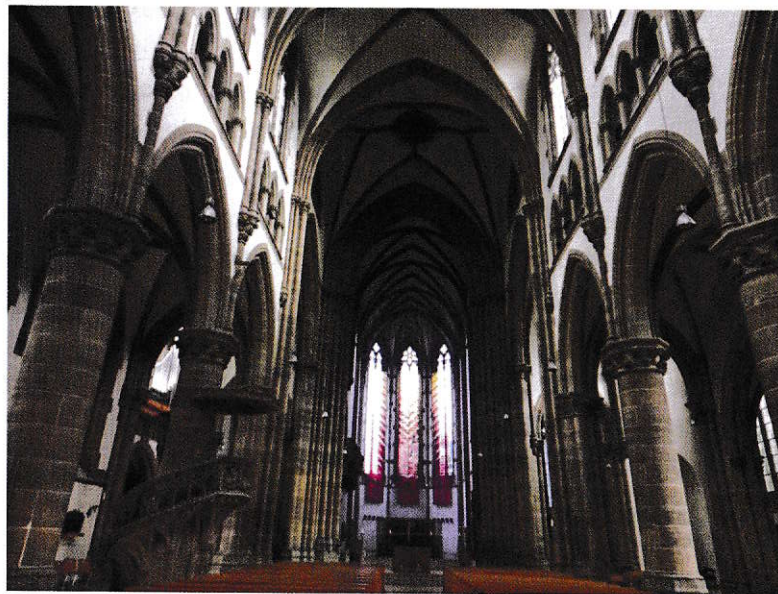
Cărți publicate:

- 📖 *Camino de Santiago – Taina Pelerinului* (2021)
- 📖 *Expediție în Mongolia* (2022)
- 📖 *Pași în doi pe Camino Portugues* (2023)
- 📖 *Jurnal siberian* (2024)
- 📖 *Călătorie în Germania* (2026)
- 📖 *Toamna pe gânduri lirice* – Antologie de proză și poezie, Editura Boema, 2024
- 📖 *Elogiul Iubirii* – Antologie a Concursului Festival Internațional „Valer Popean”, Editura Ștef, 2025
- 📖 *Scrind pe frunze de toamnă* – Antologie de proză scurtă – Editura Betta, 2025
- 📖 *Aripile cuvintelor* – Antologie de proză scurtă, eseu, poezie, Editura OrhiDea, 2025

Câștigător a mai multor premii literare privind proza scurtă și poezia.

Capitolul I.

Cu trenul de la București la München

8-9 iulie 2025

În după-amiaza de 8 iulie 2025 mă aflu în Gara de Nord, așteptând îmbarcarea în trenul EURO NIGHT 346.

Plecam într-o nouă călătorie, în Germania, de data aceasta singur, pentru că în primăvară promisem o veste proastă de la partenera mea de expediții prin lume, care îmi spunea că nu mai mă poate însoți.

Eram pus în fața unei situații noi, care mă tulbura: aceea de a călători singur. Obişnuiam să merg cu Stella peste tot, și mă simţeam foarte bine cu ea, ştiind-o alături de mine. Lumea călătoriilor era lumea noastră.

Evident că nu mă obliga nimeni să pornesc solitar la drum, dar nici să mă las din explorat lumea, nu-mi venea.

Trei luni de zile m-am gândit dacă este cazul să mai continui acest proiect, de a explora țări și continente și de a-mi extinde limitele.

Stella îmi recomandă să-mi găsesc o altă parteneră de călătorii și să pornim la un nou drum, însă am exclus din start această perspectivă. Într-un final, pe la mijloc de iunie, m-am decis: voi porni singur.

Ajunsesem cu o oră înainte de plecarea trenului de Viena și stăteam preocupat și gânditor, pe un peron. Niciodată nu m-am simțit în siguranță în Gara de Nord din București. Aspectul ponosit al Gării, mirosul acru de urină, impregnat în betonul peroanelor, diverși cetățeni care îți dădeau târcoale ca să îți ceară câte ceva, făceau din așteptarea trenului, o povară.

Veni și vremea îmbarcării în trenul de Viena.

Scăpam pentru vreo trei săptămâni de stresul și canicula din capitala României.

Îmi găsiseam locul la cușetă, cel pe care îl rezervasem cu o lună în urmă.

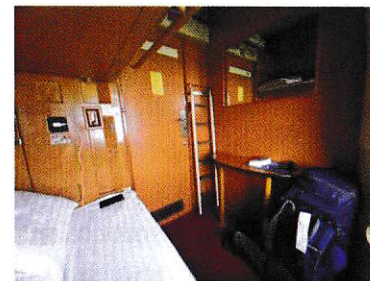
Acum zece ani exista o legătură feroviară directă București-München. În prezent, trenul merge până la Viena, parcurgând distanța de 1180 de kilometri în 18 ore.

Din capitala Austriei voi continua călătoria cu un tren Railjet, către capitala Bavariei.

Cu ajutorul aplicației austriece OBB am achiziționat un bilet de tren scump, 120 de euro/tur, care îmi pune la dispoziție un mijloc de transport modern și rapid.

Odată începută călătoria, conductorul trenului mi-a verificat biletul, apoi m-am instalat în cușetă.

Așternuturile albe erau curate, bine-întinse pe pat și îmbiau la relaxare. Cușeta era mică, mobilată cam în stilul anilor '90 și mă simţeam ca un scriitor care făcea o călătorie în trecut.

Rucsacul albastru mi-l lipisem strategic de unul din pereții maron ai încăperii iar cartea și jurnalul de călătorii tronau pe măsută. Inima îmi bătea rapid de emoție, tot așteptând să vină și cel de-al doilea călător al cușetei; mi-era sincer frică de momentul în care își va face simțită prezența, conștientizând că vom avea puțin spațiu de desfășurare. Dar trenul plecă și răsuflai ușurat! Colegul de cușetă nu mai apărui.

Începusem să scriu la jurnalul de călătorie, un telefon pus la încărcat stătea cuminte pe cearceaful imaculat, apretat, iar un sandwich cumpărat din supermarket urma să fie strivit în malaxorul fălcilor pofticioase.

După un timp de scris în jurnal, am deschis cartea Olgăi Grushin și am citit Capitolul 13. Voiam să știu ce se mai întâmplă cu Suhanov, personajul principal al cărții „Viața din visele lui Suhanov”.

Scriitoarea aceasta moscovită merită cu prisosință Premiul Nobel pentru Literatură, fie și pentru cartea „Viața din visele lui Suhanov”.

Trenul prindea viteză, peisajele urbane, rurale și naturale se derulau ca-ntr-un film privit în fast forward, în lumina vie și puternică a lunii iulie.

La Brașov cerul era înnorat, de-asemenea în Predeal.

În scurta oprire la Azuga am salutat cu emoție vârful Ștevia din Munții Neamțului, deslușit printre blocurile și clădirile pono-site din preajma gării.

Între timp, promisem un mesaj de la turist german care îmi confirmă vizita echipei sale în România, la mijloc de august.

Zâmbetul îmi reveni. Speranțele îți descrețesc fruntea și te relaxează. Ele sunt ca niște anticamere ale unor plăceri care par interzise.

Când am ajuns la Racoș, mi-am adus aminte de o excursie făcută împreună cu Stella la vulcanul stins și la Lacul de Smarald, în decembrie 2019.

Memoria îmi scotea în evidență o pancartă găsită pe jos, între Coloanele de Bazalt și lac, pe care scria: „spre Coloanele de Bazalt”. Stella își revendică acest suvenir și când părăsi definitiv România, puse în bagaj și această pancartă.

Apoi, la Castelul Sukosd-Bethleen din aceeași localitate o urmăream pe Stella prin încăperile parțial ruinate, filmând-o.

Stella își acoperise capul cu o căciuliță de Crăciuniță și râdea în hohote, pentru că urcam o scară în spirală care era foarte subredă și trebuia să fim atenți cum pășim.

Amândoi apăream și dispăream în acele camere stranii ale castelului, iar magia asta o binedispunea pe Stella, râzând în hohote.

În acel sfârșit de an 2019 nu bănuia nici unul din noi în ce ținuturi îndepărtate ale planetei va ajunge.

Anii au trecut și iată-mă singur într-un tren, călătorind spre o destinație fascinantă: Germania.

Tristețea era la fel de rece și de grea, ca ploaia ce cădea la ceasul înserării peste Sighișoara.

Am tot stat cu sufletul la gură, în cele 25 de stații ale traseului feroviar București Nord-Vienna Hauptbahnhof, crezând că al doilea călător va ocupa locul liber din cușetă.

Acest lucru nu s-a mai întâmplat.

După optsprezece ore am ajuns în capitala Austriei, în dimineața de 9 iulie 2025.

Aveam două ore la dispoziție până la îmbarcarea în trenul de München. Biletul era cumpărat cu mult timp în urmă, de pe aplicația OBB, dar aveam o nedumerire: de ce nu erau scrise pe bilet orele de plecare și de sosire ale Rail-Jet-ului.

Gara din Viena a fost un șoc pentru mine: modernă, spațioasă, luminoasă, cu librării, magazine, snack-baruri, aducând o notă de curățenie și bun gust.

Lumea care se perinda de colo-dincolo era una mai civilizată, mai bine îmbrăcată și cu maniere. Era acea lume pe care mi-aș fi dorit-o în tinerețe și mai sper și acum la ea. Dar ea nu va exista niciodată în patria mea. Mă încerca un sentiment puternic de mâhnire, dar gândul se mută la o cafea caldă, care să mai atenueze șocurile, măcar în aparență.

Am găsit o masă mai retrasă, în incinta gării, și am mâncat în liniște sandwichul cumpărat.

Cafeaua o savuram încet, uitându-mă la călători.

Noi, călătorii de profesie, ne deplasăm dintr-un loc în altul, sperând mereu la ceva nou, poate la o minune, poate la un nou prieten sau la un peisaj ieșit din comun.

Nouă, călătorilor de profesie, ne e foame de aventuri pe terenuri necunoscute, iar curiozitatea noastră a băut o cafea tare și simte nevoia să iasă în lumea largă.

Doamna de la Informații mă lămuri cu privire la absența unor date din biletul de tren. Acesta avea un regim „open ticket”, adică puteam călători cu orice tip de tren în intervalul 9-10 iulie 2025, la orice oră.

Mai îmi rămăsese puțin timp de explorat între cele două trenuri, așa că am ales la întâmplare câteva străzi din preajma Gării Viena.

Am traversat marea arteră stradală Wiedner Gurtel, apoi am intrat într-o piațetă, Sudtiroler Platz. Aici se află și stația de metrou cu același nume.

Povestea lui Franz Kolschitzky

Intrând pe Favoriten Strasse, am observat multe cafenele și restaurante. Clădirile de aici, construite în stilul neoclasic, nu aveau mai mult de cinci etaje.

Două lucruri mi-au atras atenția în această zonă: când am intersectat Schelleingasse, mi-a plăcut o pictură murală aflată la parterul unui bloc. Pictura reprezenta un grup de țărani care culegeau mere din copaci, sprijinindu-se de niște scări.

Continuând pe Favoriten strasse, la intersecția cu Kolschitzkygasse, am zărit statuia unui cetățean, ieșită în relief, între etajul I și parter. Sculptura părea să reprezinte un individ de naționalitate turcă, un ospătar din timpurile vechi, care ținea într-o mână un ibric, servind cafea, clienților.

Kolschitzky, personajul descoperit întâmplător, a fost un erou din timpul celui de-al Doilea Asediu al Vienei, care a avut loc în 1683.

De origine poloneză, născut în 1640 la Sambor, în Regatul Poloniei și al Marelui Ducat Lituanian, provenea dintr-o familie de nobili ortodocși. De mic învățase limbile poloneză, ucraineană, sârbă, turcă și chiar română.

În timpul serviciului său de traducător al Companiei Orientale Austriece, aflându-se la Belgrad, otomanii începuseră represiunile asupra comercianților străini. Evitând arestarea, s-a mutat la Viena, deschizându-și aici o afacere.

În 1683 are loc cel de-al Doilea Asediu al Vienei, care a durat trei luni, din 12 iulie 1683 până în septembrie 1683. Otomanii mai încercaseră un atac asupra Vienei în 1529.

Imperiul Otoman credea că Viena este de o importanță strategică, fiind situată la intersecția drumurilor comerciale de la Dunăre cu Drumul Chihlimbarului. Viena era considerată și o „poartă” către Europa Occidentală.

În timpul celui de-al Doilea Asediu al Vienei, văzând că Armata Otomană este foarte numeroasă, polonezul Franz Kolschitzky se deghizează în turc și împreună cu un angajat de-al său, sârbul Dorde Mihailovic, traversează liniile inamice, ajungând la Ducele Carol de Lorena, cerându-i ajutor militar.

Contele von Starhemberg, comandant al Vienei, auzind de actul de bravură al polonezului, trăiește cu speranța că orașul va fi scăpat de otomani.

Pe 12 septembrie 1683 Joan al III-lea Sobieski, rege al Poloniei (1674-1696), sosește cu cei 70000 de husari polonezi, înfrângându-i pe otomani. Franz Kolschitzky devine erou al Vie-